

1376 Obredi.... Božje otroštvo.... katoliška dogma

8. april 1940: knjiga 23 [Bertha Dudde](#)

Božja volja je bila torej prezrta, kar je povzročilo grozljivo stanje, ki resno ogroža vero. Le redki ljudje dojemajo bistvo in ti redki sicer izpolnjujejo predpisane zapovedi, a so hkrati tako povezani z Gospodom, da iz te povezave črpajo moč, ki pa jo pripisujejo izpolnjevanju teh zapovedi. Čeprav ta napačna predstava v resnici ne škoduje njihovim dušam, ta moč lahko priteče k človeku tudi brez navzven prepoznavnih obredov, če le njihovo srce išče in sproži zvezo z Bogom. Medtem pa obredi brez srčne povezanosti ne bodo prinasli nobenega blagoslova. Prav tako je pomembno, da se vprašamo o posinovljenju z Bogom.

V skladu z dogmo so samo katoličani upravičeni, da se lahko imenujejo Božji otroci. To je popolnoma napačno mišljenje, ki ga ni mogoče z ničemer upravičiti. Kdor se zavzema za delo na sebi in si neumorno prizadeva za popolnost, kdor strogo preverja sebe in svoja dejanja, kdor si nenehno prizadeva izpolnjevati božjo voljo, resno želi postati Božji otrok, ga ima Oče za svojega otroka. Toda obveznosti in njihovo izpolnjevanje ne bodo nikoli tako dragocene kot prostovoljno radostno služenje Bogu. Prisila nikoli ne dovoli, da bi se aktivirala lastna volja.

Izpolnjevanje zapovedi v stanju prisile pred Bogom ni posebej hvalevredno, toda že najmanjša prostovoljna predaja svojemu Stvarniku je izjemen korak naprej za človekovo dušo. In tako je Bog človeštvu pravzaprav vedno sporočal svojo voljo, vendar nikoli ni zapovedal, da je treba njegovo voljo izpolnjevati kot dolžnost, saj ima zanj vrednost le, če človek premaga samega sebe in marsikaj prevzame iz ljubezni do Boga, kajti šele takrat se človekova volja upogne in zavestno stremi k povezanosti z Očetom v nebesih, šele takrat se začne odnos med otrokom in Očetom; človek si kot otrok prizadeva biti poslušen Očetu v nebesih, otrok ljubi svojega Očeta in mu skuša ugajati ter se oblikovati tako, da ga bo Oče ljubeče pritegnil k svojemu srcu, in tako si človek zavestno prizadeva postati Božji otrok....
Amen

1377 Obredi.... Božje otroštvo....

9. april 1940: knjiga 23

Pomislite na ljudi, ki si vedno prizadevajo biti pravični in pošteni, vendar ne pripadajo nobeni določeni miselni šoli. Njihova volja je usmerjena k Bogu, torej k dobremu, manjka jim le pravilno razumevanje, vendar se mora to poroditi globoko v njihovem srcu, in tako kot pri njih je tudi pri vsakem pripadniku določene miselne šole. To notranje spoznanje je nujno potrebno za vsakega človeka; brez njega mu navzven prepoznavna vera ne koristi, nasprotno pa notranje spoznanje tudi brez takšne vere vzpostavlja pravi odnos med človekom in Bogom, odnos otroka in Očeta. In za to si je treba najprej prizadevati.

Morda je to zahtevo lažje razumeti in tudi izpolniti na podlagi cerkvenega nauka o veri, vendar nepripadnost določeni cerkvi tega ne izključuje. Zdaj je tudi razumljivo, da je treba najprej vzpostaviti ta odnos z Očetom, da bi lahko govorili o tem, da smo Božji otroci.... **da slednjega ne zagotavlja pripadnost tej ali oni cerkvi, ampak je vedno odločilen globok notranji čut srca.** Pojem „pripadnosti“ je lahko zelo elastičen, vendar ne more biti odvisen zgolj od zunanjih dejavnikov, kot je izpolnjevanje zapovedi, ki so jih ljudje dodali božjim zapovedim.... Redno obiskovanje cerkve, standardizirana molitev in udeležba pri dejanju ima lahko le simbolično vrednost, če ga ne oživi najgloblja vez z Očetom.

Bistveno dragocenejše pa je, če se človek v svoji želji po Bogu ne navdušuje nad takšnimi zunanjimi pojavi, saj se bo lažje približal Očetu, predal se mu bo z otroškim zaupanjem, ne bo mu treba najprej podreti toliko ovir, ki mu jih pred duhovnim očesom vzpostavljajo strogi nauki in vsa mistična dejanja, zaradi katerih v človeku zori le občutek oddaljenosti od Boga.... ki ga ni tako lahko premagati, da je Boga mogoče doseči le po ovinku, ko bi intimna misel nanj in želja po njem zemeljskemu otroku že prineseta milost njegove ljubeče naklonjenosti, in nasploh samo notranje občutje zmanjšuje ali povečuje ločenost od Očeta, ne pa zunanja dejanja, ki prav tako lahko, da nimajo notranjega občutka....

In poleg tega bo samo notranje čustvo zmanjšalo ali povečalo ločitev od Očeta, ne pa zunanja dejanja, ki jim lahko primanjkuje tudi osebnega občutka....Amen.

[Bertha Dudde](#)